

ČESKÁ REPUBLIKA;
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **D. H.**
sídlem bytem X
zastoupen JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem
sídlem Bubeníčкова 42, Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2021, č. j. 2616-4/2021-900000-314,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 26. 5. 2021, č. j. 2616-4/2021-900000-314, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám advokáta JUDr. Radka Ondruše do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2021, č. j. 2616-4/2021-900000-314, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 4. 11. 2020, č. j. 79144/2020-640000-22.1. Celní úřad podle § 101 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a s přihlédnutím k čl. 194 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „UCC“), nepropustil žalobci zboží uvedené v celním prohlášení (přijaté dne 24. 9. 2020 pod evidenčním číslem MRN 20CZ64000022T74CQ4) do celního režimu vývoz.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

2. Žalobce uvádí, že není vůbec zřejmé, na základě čeho celní úřad dospěl k závěru, že zboží uvedené v celním prohlášení je vojenský materiál, resp. že k jeho vývozu musí žalobce mít licenci k obchodu s vojenským materiálem. Celní úřad v prvostupňovém rozhodnutí pouze odkázal na odůvodnění výzvy, kterou žalobce vyzval k předložení licence. Již tento samotný postup je nezákonný.
3. I pokud by však bylo možné takto postupovat, není odůvodnění výzvy dostatečné. Současně není v souladu se zákonem ani ve výzvě učiněný závěr. Celní úřad zařadil zboží do konkrétních skupin vojenského materiálu dle seznamu vojenského materiálu stanoveného prováděcím právním předpisem. Žalobce se domnívá, že daný závěr vzhledem k deklarovanému zboží neobstojí, neboť se jedná o sběratelské makety a historické předměty určené pro sběratelský trh. Požadavek na předložení licence byl tedy nezákonný a nelegitimní. Žalobce taktéž namítá, že nebylo řádným způsobem rozhodnuto o jeho námitce nicotnosti výzvy. Žalobce trvá na tom, že výzva je nicotná.
4. Celní úřad se vůbec nezabýval generální klauzulí vyjádřenou v § 5 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, tj. lze-li zboží podřadit pod legální definici pojmu vojenský materiál. Dle žalobce celní orgány postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy, neboť rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného stavu. Za jediný relevantní důkaz přitom označily licenci vydanou Ministerstvem průmyslu a obchodu. Takový postup může dle žalobce vést k zavedení absurdní správní praxe.
5. Žalobce má za to, že v posuzované věci bylo postupováno v rozporu se závěry, které Ústavní soud učinil v několika nálezech zabývajících se ústavně konformním výkladem právních norem.
6. Žalobce proto navrhuje napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušit a na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

7. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný poukazuje na to, že celní orgány při posouzení povahy zboží postupují v souladu s nástroji, které jim poskytuje daňový řád. Na tomto základě byl žalobce vyzván k předložení licence. Daňový řád koncipuje důkazní břemeno, které ve vztahu k učiněným podáním zatěžuje zejména daňový subjekt. Žalobce nedoložil na podporu svého rozdílného právního názoru žádné důkazy. V posuzované věci je tak zcela zásadní, že žalobce neunesl důkazní břemeno. Proto žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že

prvostupňové rozhodnutí i přes své nedostatky ob stojí. Žalovaný se neztotožňuje ani s další argumentací žalobce. Taktéž setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

8. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Meritem věci je otázka, zda zboží uvedené v celním prohlášení je vojenským materiálem ve smyslu § 5 zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, a tedy zda je k jeho vývozu nutné disponovat povolením (licencí) k obchodu s vojenským materiálem dle § 6 téhož zákona.
10. Žalobce se závěrem celního úřadu, že se jedná o vojenský materiál, nesouhlasí. Žalobce se rovněž domnívá, že správní úvaha vedoucí k tomuto závěru je nepřezkoumatelná. Za nezákonný považuje také postup celního úřadu spočívající ve vydání výzvy (ze dne 1. 10. 2020) k předložení rozhodnutí o udělení licence pro obchodování s vojenským materiálem vydané Licenční správou Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „výzva“). Žalovaný pak dle žalobce uvedené vady nenapravil, naopak postup celního úřadu aproboval.
11. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný dal v několika dílčích bodech žalobci za pravdu (chybné posouzení vad plné moci pro zástupce žalobce a z toho vyplývající nevyporádání podnětu k prohlášení nicotnosti výzvy a dále velmi stručné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí s pouhým odkazem na odůvodnění výzvy). Nicméně dospěl k závěru, že vzhledem ke skutkovému stavu prvostupňové rozhodnutí ob stojí. Za stěžejní považoval žalovaný to, že žalobce ohledně povahy zboží neunesl důkazní břemeno, kterým byl dle daňového řádu zatížen. Dle žalovaného tedy nebylo o nepropuštění zboží rozhodnuto kvůli tomu, že deklarované údaje jsou zcela jistě nesprávné, ale kvůli tomu, že vyvstaly pádné pochybnosti zjištěné v průběhu fyzické kontroly zboží, které žalobce ani přes výzvu nerozptýlil (str. 6 napadeného rozhodnutí).
12. Ze spisového materiálu však vyplývá, že celní úřad prakticky od počátku řízení zaujal ohledně povahy zboží striktní stanovisko. V protokolu o ústním jednání ze dne 30. 9. 2020 celní úřad uvedl, že na základě fyzické kontroly zboží zjistil chybný popis zboží a chybné sazební zařazení. Dle celního úřadu má zboží (pevnostní model pro zkoušky ve větrném tunelu, zásuvný modul pro nosič R-7, střední olejový tažený námořní plovák, velký elektricky tažený námořní plovák, malý olejový tažený námořní plovák, maketa

výcvikového leteckého prostředku z roku 1945) vojenský charakter. Nejedná se tedy o nástroje, přístroje a modely určené k předváděcím účelům, pro výuku fyziky, chemie, nebo technických předmětů – 6 ks kompozitových aerodynamických fyzikálních modelů, jak bylo deklarováno v celním prohlášení.

13. Následně celní úřad vydal výzvu, ve které uvedený závěr zopakoval. Doplnil zde, že vzhledem ke specifičnosti zboží podléhá jeho vývoz předložení licence, a že zboží lze zařadit do skupiny vojenského materiálu SVMe4 a), případně SVMe 17 n) dle seznamu vojenského materiálu stanoveného přílohou č. 1 vyhlášky č. 210/2012 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 8/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem.
14. Výše uvedené rozporoval žalobce v podnětu k prohlášení nicotnosti výzvy ze dne 14. 10. 2020. Žalobce namítal, že celní úřad neuvedl, které konkrétní položky do daných skupin zařadil. Žalobce mohl pouze usuzovat, že se to týkalo pevnostního modelu pro zkoušky ve větrném tunelu a makety výcvikového leteckého prostředku z roku 1945. V obou případech se však jedná o sběratelské modely (makety) nově vyrobené žalobcem a určené pro sběratelský trh. Žalobce tak výzvu považoval za vnitřně rozpornou a v ní vyjádřený požadavek za fakticky i právně neuskutečnitelný. Nelze totiž žádat o licenci pro obchodování s vojenským materiálem pro zboží, které vojenským materiálem není.
15. Tímto podáním žalobce se kvůli jistým „procesním peripetiím“ ohledně plné moci pro zástupce žalobce zabýval až žalovaný v rámci odvolacího řízení, který tak učinil prostřednictvím vyrozumění o odložení podnětu na prohlášení nicotnosti výzvy ze dne 15. 1. 2021. Žalovaný námitky žalobce nepovažoval za důvodné – výzva namítanými vadami netrpí, závěry celního úřadu ohledně povahy zboží jsou otázkou právního výkladu, jehož přezkum je zajištěn jinými procesními nástroji (primárně prostřednictvím odvolání).
16. Zdejší soud o věci uvážil následovně.
17. Zdejší soud zcela rozumí tomu, že celnímu úřadu po fyzické kontrole zboží vznikly pochybnosti ohledně povahy zboží. Byť tedy tyto pochybnosti mohly vyplynout již z osvědčení k trvalému vývozu předmětu kulturní hodnoty, která žalobce k celnímu prohlášení přiložil. Ty mj. obsahují fotografie všech položek a jejich stručný popis provedený odbornou organizací (u dvou položek je to Technické muzeum v Brně a u zbývajících položek Vojenský historický ústav Praha).
18. Dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem jsou vojenským materiálem pro účely tohoto zákona výrobky, jejich součásti a náhradní díly, které jsou vzhledem ke svým charakteristickým technicko – konstrukčním vlastnostem posuzovány jako zkonstruované nebo přizpůsobené pro použití v ozbrojených silách nebo bezpečnostních sborech, nebo jsou hromadně v těchto složkách užívány k zabezpečení úkolů obrany a bezpečnosti státu.
19. Dle § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona jsou vojenským materiálem pro účely tohoto zákona stroje, zařízení, investiční celky, technologie, programové vybavení, technická dokumentace nebo návody vyrobené, upravené, vybavené, zkonstruované nebo přizpůsobené pro

vojenské použití, zejména pro vývoj, výrobu, kontrolu a zkoušení dalších výrobků, jejich součástí a náhradních dílů uvedených v písmenu a).

20. Dle § 5 odst. 2 téhož zákona se vojenským materiálem pro účely tohoto zákona rozumí i služby poskytované v souvislosti s vojenským materiálem uvedeným v odstavci 1, zejména provádění oprav, úprav, jakož i poskytování informací, vysílání a přijímání odborníků za účelem výzkumu, vývoje, konstrukce, výroby, úprav, oprav, údržby, použití a ovládání vojenského materiálu.
21. Dle § 5 odst. 3 téhož zákona stanoví seznam vojenského materiálu podle předcházejících odstavců prováděcí předpis na základě Společného seznamu vojenského materiálu Evropské unie.
22. Dle přílohy č. 1 vyhlášky č. 210/2012 Sb. do skupiny vojenského materiálu SVMe4 a) patří letecké pumy, torpéda, granáty, dýmovnice, rakety, miny, raketové střely, hlubinné nálože, demoliční nálože, demoliční zařízení, demoliční soupravy, „pyrotechnické“ zařízení, náboje a simulátory (tj. vybavení, které napodobuje vlastnosti kterékoli z těchto položek), speciálně určené pro vojenské použití. Do skupiny SVMe17 n) pak patří testovací modely speciálně určené pro „vývoj“ položek uvedených v bodech SVMe 4, SVMe 6, SVMe 9 nebo SVMe 10.
23. Laickým pohledem se závěr, že zboží je vojenským materiálem, jakožto i jeho zařazení do konkrétních skupin, může jevit jako logický a správný. Nicméně celní úřad vůbec nepřipustil, že by tomu tak být nemuselo. Přitom je zřejmé, že žalobce měl a má za to, že se o vojenský materiál nejedná, viz např. již zmiňovaný protokol o ústním jednání, dle kterého zástupkyně žalobce uvedla, že jí žalobce sdělil, že k vývozu zboží postačí osvědčení k trvalému vývozu předmětu kulturní hodnoty. Dále pak např. v popisu položky maketa výcvikového leteckého prostředku z roku 1945 je uvedeno, že posuzovaná maketa je bez výplně a cvičný prostředek připomíná pouze tvarem a vzhledem.
24. Celní úřad nicméně postupoval tak, že žalobce dle čl. 188 písm. b) UCC (na základě kterého může od deklaranta požadovat poskytnutí dalších dokladů) vyzval k předložení rozhodnutí o udělení licence k obchodu s vojenským materiálem. V této souvislosti je vhodné poznamenat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na jednu stranu uvádí, že výzva je ze své podstaty autoritativním úkonem, kterým celní úřad ukládá žalobci povinnost jednat způsobem uvedeným ve výrokové části, na druhou stranu však tvrdí, že žalobce mohl racionálními prostředky prokázat, že předložení licence není potřeba. To však z výzvy dle zdejšího soudu vůbec nevyplývá, naopak je třeba souhlasit s první částí vyjádření žalovaného, tj. že výzva ukládá žalobci povinnost předložit rozhodnutí. Zdejší soud nepochybně, že celní úřad může postupovat dle čl. 188 písm. b) UCC, nicméně je třeba též respektovat ustanovení daňového řádu.
25. V posuzované věci jde totiž především o rozložení důkazního břemene, jak ostatně tvrdí sám žalovaný. Dle § 3 odst. 1 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, se při výkonu působnosti podle tohoto zákona postupuje podle daňového řádu, nestanoví-li přímo použitelný předpis Evropské unie nebo tento zákon jinak. Mezi použitelná pravidla daňového řádu patří v celním řízení i pravidla dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 Afs 40/2017 – 18).

26. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu platí, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
27. Prvotně je tak na daňovém subjektu, aby nejprve předložil bezvadnou dokumentaci a v případě pochybností správce daně prokázal její pravdivost. Celní úřad nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém celním případě jsou v předložené dokumentaci zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013 – 66).
28. Podle § 89 odst. 2 daňového řádu pak správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.
29. Dle zdejšího soud však celní úřad stanoveným způsobem nepostupoval. Celní úřad (zjednodušeně řečeno) vycházel z úvahy, že pokud něco jako vojenský materiál vypadá, tak to vojenský materiál je. Nicméně dle známého pořekadla, je třeba pro závěr, jestli je něco kachna, vědět nejen to, zda něco jako kachna vypadá, ale rovněž to, zda jako kachna plave a káchá. To přitom samozřejmě nebylo úkolem celního úřadu, nicméně celní úřad měl dát žalobci prostor, aby pochybnosti celního úřadu vyvrátil i jiným způsobem než pouze předložením licence k obchodu s vojenským materiálem. Pokud by celní úřad disponoval takovými informacemi, ze kterých by nezpochybnitelně plynulo, že vzniklé pochybnosti může vyvrátit pouze jeden konkrétní důkaz, bylo by možné pro postup aplikovaný v posuzované věci nalézt pochopení, nicméně tak tomu nebylo.
30. Ostatně o tom, že se nejedná o jednoduchou problematiku, svědčí také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2020, sp. zn. 5 Tdo 1147/2020 (jedná se o věc zdejšího žalobce, z rozsudku nicméně vyplývá, že v tamní věci šlo o jiné zboží, které bylo považováno za vojenský materiál): „Nelze zaměňovat samotný výklad určité právní normy, či jejího určitého znaku, za náležitou subsumpci správných skutkových zjištění pod právní normu. Předpokladem této subsumpce jsou náležitá skutková zjištění, která rozhodně nelze pominout. Zvláště obtížné může být podřazení určité skutkové okolnosti pod specifický normativní znak, který je ryze technického charakteru a má svůj osobitý význam. V daném případě šlo o normativní znak "vojenský materiál", který soudy nižších stupňů správně interpretovaly ve smyslu § 5 ZZOVM a prováděcí vyhlášky č. 210/2012 Sb. a její přílohy 1, tedy za užití prováděcího podzákonného předpisu ryze technického rázu, v němž jsou uvedeny různé položky s označením věcí užívaných v ozbrojených silách nebo bezpečnostních sborech k zabezpečení úkolů obrany a bezpečnosti státu. Jde o položky používající odbornou vojenskou terminologii, které mají svůj specifický obsah. Zde již zpravidla nemůže v těchto podrobnostech postačovat volná soudcovská úvaha, co ten který

pojmem znamená, ale je třeba využít osob s odbornou znalostí, kterou nedisponuje soudce. (...) Ke zjištění charakteru předmětu v trestním řízení pro zločin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem se považuje za nanejvýš vhodné a nutné opatřit odborné vyjádření nebo znalecký posudek. To platí zvláště v případech, kdy charakter věci jako vojenského materiálu je předmětem sporu, kdy se obviněný brání tím, že nešlo o vojenský materiál, a kdy charakter věci není z laického pohledu (tedy bez potřebné odborné znalosti) na první pohled zřejmý.“

31. Vhodné je zde doplnit, že žalovaný žádnou aktivitu v daném směru nevyvinul a postup celního úřadu nenapravit. Dle zdejšího soudu tak nelze vyčítat žalobci, že se dovolával nicotnosti výzvy, přičemž měl za to, že správní úvaha vedoucí k uložení povinnosti není přezkoumatelná, a že požadavek na předložení licence je z jeho pohledu v zásadě nesmyslný. Odmítnout je třeba argumentaci žalovaného, že celnímu úřadu nezbylo „vzhledem k intenzivnímu odporu na vznesený požadavek“ nic jiného než řízení meritorně ukončit.
32. Zdejší soud na závěr opakuje, že vzniklým pochybnostem o povaze zboží zcela rozumí, nicméně správní orgány musí žalobci v souladu s daňovým řádem poskytnout procesní prostor, aby tyto pochybnosti vyvrátil.
33. S ohledem na výše uvedené zdejší soud napadené rozhodnutí bez jednání zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku. Zdejší soud nevyhověl návrhu žalobce na zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť nelze vyloučit, že nápravy může být dosaženo v řízení před žalovaným. Nebyl tak dán důvod přistoupit i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za dva úkony právní služby po 3 100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22.6.2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu